

Fekete Vince

VASZILIJ BOGDANOV:
LÉNÁVAL A BALCAN SZÁLLÓBAN

D. I.-nek és a hetvenéves Bogdán Lászlónak

És akkor ő lenni nagyon-nagyon szomorú, és lenni nagyon-nagyon boldog is, hiszen ott ülni neki éppen mellette, abban az autóban, amelyben ő vezetni, és ő nagyon-nagyon jól vezetni, neki meg ott ülni az anyósülésen, pe scaunul mortului, a halott ülésén, ahogy a román

Mondani, és ő boldog lenni vele nagyon, örülni és elégedettnek lenni nagyon, most, amikor menni, menni vele, talán a világból is ki, de igazából csak az első városig, ott is az egyik, valamelyik szállásig csak, ahol majd éjszaka, egész éjszaka neki

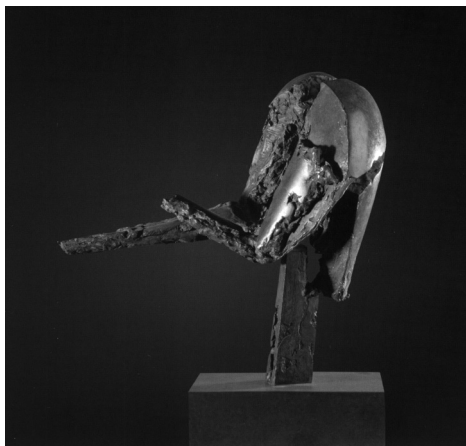
Együtt lenni vele, és egy keskeny ágyon szorongani egész éjjel ketten, meztelen aludni, vörösbor és szeretkezés után, miközben fejük fölött, az ágy végében, az asztalkán, egy zenedobozban menni jó zene, amíg egyszer csak meg nem állni, és hajnalig

Halkan duruzsolni, és a villany is egész éjszaka égni, és egymás mellett ébredni reggel, és elkísérni őt az „előadására”, és nagyon meg lenni elégedve vele, és megdicsérni nagyon, és ott a B. nevű helyen vacsorázni együtt, és ott is reggelizni

Kettesben, kávé inni, hallgatni, beszélgetni, ölelni, falni egymást, és együtt lenni még néhány napig, és ennek nagyon-nagyon örülni, de ugyanakkor szomorúnak is lenni kicsit, mert már most, az elején arra gondolni, miközben ezt a gügye

„Lenni-játékot” vele játszani, hogy csak pár nap, és vége megint a MI-nek, és ismét csak külön-külön lenni megint hosszú ideig, és erre gondolni ott egy kicsit a kocsiban, a másik város felé tartva, és meztelen felsőtesttel ülni az anyós- , a halott ember ülésén, pe scaunul mortului, ahogy a román mondani, nehogy ráfröccsenjen a
vörösbor

a fehér felsőre, és szomorúnak és boldognak lenni ugyanakkor, és aztán nem gondolni semmire, hogy mi a szomorúság és mi a boldogság, és mi az Élet, és mi a Halál, csak lenni, lenni, lenni, lenni, lenni, lenni, lenni, lenni.

Női torzó IV. (2004, bronz)